

el 1610 (Lapeyre, p. 33). Regl' escriu *Sirat. Cirat* en l'índex del R. Patrimoni, fº 258, remetent a *Sirat*.

2) Alterat en *Sirac*, terres i ombria en el terme d'Estivella (que és poc al Sud de Morvedre) (xxx, 18.7).

3)? Traver (*Antigs. Cas. Pna.*), porta «*Sirat*, te. de Cast. Pna». Hi ha malentès, potser, en lloc de província de Cast.: llavors es tractaria de (1). O fàcil que sigui un 3r. homònim.

En la *Qasida* d'Abu l-Hásson de Cartagena (v, 275) 10 se cita un lloc *sirât* prop de *Ajâla'* que García Gómez identifica amb *Elda* (*Al-And.* I, 102) (en rigor, amb aquest també podria entendre's *Aielo*: de tota manera no hi ha identificació possible geogràficament amb *Simat* ni amb cap dels nostres tres *Sirat*, però n'hi hauria encara un altre).

ETIM. Ar. *sirât* «via» (*RMa*, 626), en les fonts clàssiques *sirât* (amb *s*) «chemin, voie», mot sense arrel aràbiga, probablement manlleu del ll. STRATA 'via empedrada', però ja antic allà: perquè des d'aquest 20 (o bé directament) passaria al mot *sarda* d'un antic dialecte persa, el *pa-zend* (Nyberg, *Manual of Pablavi* 1974, 179a). No ho confonguem amb *Cirac* de Conflent (Ponsich, 118) d'origen celto-romànic.

Sirès, V. *Seròs*

SIRLELLA

Veral de prats a la ribera, en te. de Tregurà, alta vall de Camprodon; en dos docs. de 1560, a la confluència amb el torrent de *Naret*. De *s'istella*, un de tants noms de prats riberencs als quals es dona el nom d'INSULA (*EntreDL* II, 128).

SIRVENT o SERVENT

Del ll. SERVIENS, -TIS 'servidor', -ENTE 'cosa auxili- 40 liar' (*DECat* VII, 861a32-50).

Rec Sirvent, séquia de l'Alt Empordà, que es forma en els termes de Garrigàs i Siurana i desaigua al N. de la desembocadura del Fluvià.

Penya Sirvènta, a Benimantell (xxxv, 19.5).

Sirvent, lloc entre Andorra i Cerdanya, damunt Ràmio (M. Chevalier, *L'Andorre*, 41). *Font del Fener de Sirvent*, a Llarvén (xxxvii, 12.18). *Ca Sirvent*, a Agres (xxiv, 36.12). *Pleta de Servent*, en el terme de Boi (xiii, 181). J. F. C.

SISCA i derivats

És el nom de la planta *sisca*, espècie de canyís, per 55 a la qual i el seu origen veg. *DECat* VII, 948 ss-51, on ja es donen molts NLL que el contenen, així com els seus derivats. Entre molts, hi afegim sengles «Barranc de la *Sisca*» a Altea (xxxv, 155.25) i a La Nucia (xxxv, 13.11, '36 × '36).

SISCAR, cf. *DECat*, 848b31, poblet de Rbga., agre. a Calladrons, amb antic castell, seu d'una comanda de Templers. Pron.: *siská*, en les enqs. de 1950, allí ma- teix (xvi, 166) i als pobles circumdants.

5 MENC. ANT. Sembla que s'hi hagi d'identificar *Sischer*, que consta junt amb Lluçars, Estopanyà i Camporrells, com afr. de *Miravet* (*Li. Fe. Ma.* I, 59; CCandi, *Mi. Hi. Ca.* I). Altrament, sempre amb la mateixa desinència que el nom actual. 1083: B. R. de *Sischar* (*BABL* vi, 49); 1160 i 1167: *Siscar* (*MiretS., Templ.*, pp. 94, 124); 1180-90: «illa baiulia de *Siscar*» (*MiretS., o. c.*, 53); 1212: «preceptoris de domus *Sischar*» (id. id., 12); 1231: *Siscario*, cita d'Oliu (*Congr. Int. Cat.*, 432-3); 1233: *Sischar* (*BABL* vi, 176); 1237: de *Siscar* (ibid. i *MiretS., El més antic text cat.*, 280); 1495, cens amb 3 focs; 1620: id. (*Bu. Ass. Exc. Cat.* xi, 127).

Un homònim que hi devia haver al Sud de Navarra: vista la firma en un doc. de Tudela, a. 1222, en lletres aràbigues: *Mikâl d-š-šqâr* ('Miquel de Siscar'), p. Julià Ribera (*Rev. de Aragón* 1902, 409).

Com a nom de moltes pdes., en el País Val.: sengles *El siskár* a Canet de Berenguer, Serra de Calderona, Vila Joiosa i Albaida (xx, 43.6, 62.16; xxxv, 125.13; 25 *GGRV Val.* II, 8). *Braçal de Siscar*, te. Rafol d'Almúnia (xxxiv, 117.11). Camí del *Siscar*, te. Carlet. *Els Siskás* (o *siskásos*) a Vilafamés (xxxv, 5.4). Fonteta de *Siscaret*, te. Penàguila (xxv, 348.18).

30 *Siscarri*, pda. munt. a l'alta Ribagorça, te. Denui (xix, 138): variant basco-catalana de *Siscar*, segons la teoria establerta en *E.T.C.* I, 139.

Siscaró (Andorra), sembla dim. de *Siscar*, però no descartem que ho sigui més aviat de *Sisquer* (infra); 35 riu del *siskaróf-*karó**, que provinent d'un estany arran de la frontera NNE. d'Andorra, i desaiguant per l'esq. en el riu de Juclà, formen la vall d'Incles, que desemboca per la dr. a la Valira, al peu de Soldeu (*E.T.C.* II, 20).

SISQUER (*DECat*, 948b32) .1) Port de *Sisquer* (1838, Anyós, *Relació Vall d'Andorra*, p. 18).

2) *Sisquer*, llog. de l'Urgellet, te. La Vansa. Pron.: *siské*, amb gentilici *sisqueresos*, a Padrinàs (Casac. 1920). MENCIO ANT. 1078: «dono in com. Urgelli infra te. castro de *Lavancia*, qui voc. *Sescher*, vel ad ipsa *Sorguera* --- castro de *Sescher* ---» (Arx. Sols.).

3) *Sisquer*, llog. de l'alt Cardener, agre. a Guixers. Oit a *siské* a Guixers, 1931 (exc. 175). MENCIONS 50 ANT. 839, Acta C. SdUrg.: *Siskero*, *Sischer* còpia del S. XII; *Sescher* al Capbreu: vulgar (ed. PPujol, n.º 77); 1350: «T. P., capellà de *Sisquer*» (SerraV., *Pinós Mtpl.* III, 276); 1359: castell de *Si<s>quer* (*CoDo-ACA* XII, 58).

Em sembla que també hi hem d'identificar un *Osquer*, castell que figura en un doc. de 1281: «--- tres castells --- en la vall de *Lort*: --- *Ça Coma*, *Ça Pera* y *Osquer*» (CCandi, *Mi. Hi. Ca.* II, 53): La *Coma* i La *Pera* són uns 5 k. al N. de St. Llorenç de Morunys (= S. Ll. de Lord), i *Sisquer* n'és a uns 8 k. a